

als wij maar zoo in den gewonen gang blijven doorsukken, dan wordt het niets. De ontzettende werkelijkheid van onze dagen roept om echtheid, om echte christenen, om echte geloovigen, om een echte verlossing.

Kunnen wij die bij Jezus vinden?

Kribbe, zijt gij echt?

Verlosser, zijt gij echt?

O, ik dank u voor die vraag, mijn hoorder!

Maar ik moet het mij moeilijk maken en ik moet het u moeilijk maken.

Ik moet zeggen, dat er maar Eén is, die antwoord geeft op die vraag. Och, op den keper beschouwd, is dat kerstverhaal uit Lukas erg arm! Een dorpsmeisje, een klein burgertje, een timmermanskind uit het Jodenland.

Het is niet veel; gij hebt er weinig houvast aan. Er is voor het geloof in Jezus maar één ding te zeggen.

Ik maak het u moeilijk, ik maak het mijzelf moeilijk, maar ik herhaal, ik onderstreep, en zeg het met nadruk, ik zeg het met volle overtuiging: Er is voor de echtheid van het Kerstfeest, voor de echtheid van den Verlosser maar één ding te zeggen: Dat ééne ding zegt GOD.

Dat Woord van God staat alleen tegenover al de getuigenissen der menschen, en dat wil alleen staan.

Dat is geloof: God-alleen zien, God-alleen hooren. Zoo komt gij tot een echt Kerstfeest, tot verlossing, als gij willens de ooren sluit voor al de betoogen der menschen, en voor al de tegenspraak van uw hart en zegt: Loopt heen met uw prantjes, ik luister naar God!

Wanneer wij den aanvang van Lucas 2 lezen, dan verloopt alles gewoon menschelijk.

Een keizer is keizer en woont in zijn paleis.

Zijn ambtenaren gaan uit en zeggen: Je moet dit, je moet dat! Zoo'n paar menschen die schuiven en zoo'n groote massa die geschoven wordt.

Zulk een paar onbeduidende pionnen op het groote schaakbord des levens schijnen Maria en Jozef. Zij worden door het leven geschoven naar Bethlehem en zij worden door dat harde leven in een miserabel hoekje geschoven.

Er is niet de minste opzet in het feit, dat Maria in zulke behoeftige omstandigheden moeder moet worden. Als de bevolking van Bethlehem haar toestand vermoed had, zouden zij haar met Oostersehe gastvrijheid en weldadigheid hebben omgeven.

Maar dat was het juist, zij werden niet opgemerkt, zij waren te onbeduidend om de aandacht te trekken.

En dat dorpsmeisje en die handwerksman, zij zijn te verlegen om te vragen, zij voelen zich te veel, zij weten den weg niet in dat menschengedoe.

POPULAIR-WETEN - SCHAPPELUKE SCHEISEN

Zerubbabel, de aangenomen zegelring.

Te dien dage, spreekt de HEERE der heirscharen, zal Ik u nemen, o Zerubbabel! gij zoon Sealtiels, mijn knecht, spreekt de HEERE, en Ik zal u stellen als een zegelring; want u heb ik verkoren, spreekt de HEERE der heirscharen. Haggai 2:24.

De vraag moet nu ook beantwoord worden: „Heeft de Heere de keuze van Jojachin wel bekrachtigd?” Jojachin kan nu wel zonen adopteren; 'tis maar de vraag of de Heere dat goedvindt. Zeer zeker, mogen wij zeggen. Immers, en Lucas, en Mattheüs verhalen ons dat Jozef, de juridische vader van Jezus Christus, de messiaansche koningsrechten van Sealtiels zoon Zerubbabel geërfd heeft. Dat is voor ons voldoende!

Maar de Schrift spreekt van deze zaak toch nog uitvoeriger. Want de vraag voor alle nakomelingen van Sealtiel was of zij zich terecht als erfgenamen van Davids troon konden beschouwen en of de andere takken van het huis van David hen niet van hun plaats konden dringen. Maar de Heere heeft hen en ons niet in het onzekere gelaten.

In de jaren na de ballingschap leefde de profeet Haggai. En hij moest in den naam des Heeren een profetie spreken tot Zerubbabel, waarin de Heere bevestigt, dat Hij het met de keuze van Jojachin eens is. Zerubbabel wordt toch genoemd: de zegelring des Heeren. „Ik zal u stellen tot een zegelring; want u heb Ik verkoren, spreekt de Heere der heirscharen” (2:24). Werkelijk niet per ongeluk heeft de Heere hier het beeld van den zegelring gebruikt voor den drager der messiaansche koningsrechten.

Kunnen wij soms ook weten, waaraan Zerubbabel dezen eere-naam te danken heeft?

Zeker, ook de dagen na de ballingschap waren alles behalve tot roem van 's Heeren bondsvolk. Van de vroegere glorie was niets over. Jeruzalems muren en tempel lagen in puin. Van de zijde der vijanden werd geen moeite ontzien om 's Heeren kerk tegen te werken. Maar het ergste was de zondige toestand onder het volk. Bij den zegen des Heeren van terug te mogen zijn in het beloofde land werd niet gezien een ijveren voor 's Heeren Naam en Huis.

Als zij hun mond maar adden kunnen roeren, dan was Bethlehem in beweging gekomen en er zou een commissie gevormd zijn die alles uitnemend had verzorgd.

Maar dat kunnen zij niet.

Er is geen enkel voorbeeld uit de evangeliën bekend, waaruit blijkt, dat zij ooit gezegd hebben: Onze zoon Jezus is de Verlosser!

In hun wereldschuwheid en verlegenheid zijn zij ergens in een verlaten hoekje gekropen en zoo is de Christus geboren.

En niemand zou er van geweten hebben, als God niet gesproken had!

Want dat verhaal van de geboorte van Jezus neemt een wonderbare wending, als de hemel opengaat en de engel, de hemelsche prediker, spreekt: Ik predik u, dat u heden geboren is de Zaligmaker! God heeft tot ons gesproken door den Zoon, getuigt later Paulus, de apostel.

En Jezus zelf heeft zich er op beroepen. Hij heeft naar den hemel gewezen en gezegd: Er is Eén, Die van Mij geluigt! God heeft getuigd van Jezus door stemmen uit den hemel, door Goddelijke wonderen, door de Goddelijke Schriften, door Zijn Geest in de harten der menschen.

Och, ze staat voor het menschenverstand zoo zwak, die zaak van den Christus en het christendom.

Er is een Boek en dat Boek zegt van het kind, dat eens lag in de kribbe: Hij is Gods Zoon.

Er was een Kind in de Kribbe, dat later van dat Boek zeide: Het is Gods Boek. Leest daarin, want daarin wordt van Mij geschreven.

Zoo smal is de grond van het geloof.

Wel, zult ge zeggen, voor zulk een zekerheid geef ik mijn twijfel niet op, ik kan niet gelooven. Daar zegt gij een waar woord. Daar hebt gij de beschikking niet over of gij gelooven zult.

Maar evenmin of gij niet gelooven zult.

Wij zullen u niet tot geloovigen maken, dat weet ik wel. Maar God blijft prediken in de wereld en doet prediken. En wij kunnen niet beter doen, dan eerbiedig het Woord na te spreken, dat God gesproken heeft over dat Kindeke: Ik predik u, dat u heden geboren is Christus de Heere!

Wie dat Goddelijke Woord hoorde en als het ware zijn bevende hand uitstak naar de Kribbe: Kribbe, zijt gij echt?

Verlosser, zijt gij echt?

die heeft antwoord gehad.

Temidden nu van dien geestelijken nood van zijn volk heeft Zerubbabel aan den oproep van Zacharia en Haggai gehoor gegeven en hij heeft den tempel herbouwd. Zoo was hij, deze zoon van David, een voorganger des volks; hij gedroeg zich als de ware ambtsdrager en gaf hij een goed voorbeeld aan de bangen en lauwen.

En nu komt daar die uitspraak des Heeren tot Zerubbabel persoonlijk. Hem worden de plannen des Heeren bekend gemaakt. Hij wordt ingewijd in het werk Gods in deze wereld. Hij wordt vertrouweling des Heeren. Den ondergang der heidenvolkeren kondigt de Heere hem aan. Haggai toont in de beschrijving hiervan een uitnemend kenner te zijn van den benard toestand van het Perzische wereldrijk. Temidden van den algemeen chaos zal de Heere Zijn rijk doen komen. Tronen wankelen, koningen vallen door 's Heeren sterke rechterhand. Alleen Hij is groot.

Juist in de vernietiging der heidenvolkeren zal de Heere Zijn heerlijkheid aan het licht brengen. En nu zal Zerubbabel als eenige, die in het bouwen van 's Heeren Huis gehoorzaamheid des geloofs toonde, als vertegenwoordiger van het huis van David deelen in 's Heeren heerlijkheid.

Immers, de Heere zal hem als een zegelring aan Zijn hand doen.

Ziehier het eerherstel van het huis van David. En deze Davidide, drager der messiaansche rechten, blijft.

Deze tak, door Jojachin aangewezen als erfgenaam van den troon, wordt nu door den Heere Zelf aangenomen; aangenomen om tenslotte het ambt over te dragen op den Messias, den grooten Zoon van David.

Hoe heerlijk schittert hier 's Heeren trouw. Zerubbabel, deze in Babel geborene, de aan Sealtiel in ballingschap geschonken zoon, wordt door den Heere uit ballingschap teruggeroepen naar Kanaän, aan het hoofd gesteld van de terugkeerende kinderen der gevangenschap en tot leidinggeven geroepen aan 's Heeren volk. En nu hij in liefde en geloof ijverde voor des Heeren Huis, nu zal de Heere ijveren voor het huis van David en hem als zegelring aan Zijn hand doen.

Dat is nu niet alleen tot troost van Zerubbabel zelf, maar ook van hen, die geloofden en door geloof zagen hoe de Heere aan Zijn verbond denkt. Haggai toch maakt dit woord des Heeren ook aan het volk bekend en dat volk hoort nu, dat Zerubbabel de drager der messiaansche beloften is. Zerubbabel is de zegelring aan 's Heeren hand.

En daarmee nu is het verbond hernieuwd en

Antwoord, niet uit de kribbe, die weg is, maar antwoord uit het evangelie van den Zaligmaker. Die in den hemel is, maar ook overal op aarde, waar eenig mensch hoort naar het Woord Gods.

Overal, hier in de kerk, in elke huiskamer of waar dan ook, waar gij vanavond deze boodschap beluistert.

Hij spreekt dan door het evangelie tot uw hart: Ja, mijn broeder, mijn medemens, Ik ben waarlijk de Verlosser, de Zaligmaker der wereld.

Echt was de kribbe, waarin Ik arm terneer lag om u rijk te maken. Echt was het lichaam en de ziel, die Ik aannam om in uw plaats te doen wat God wil dat een mensch doen zal.

Echt was het kruis, waaraan ik gestorven ben om een volkomen verzoening teweeg te brengen voor al uw zonden.

Echt is de hemel, waar ik leef om voor u te bidden. Echt en waarachtig is ook Mijn heerschappij op aarde, waar Ik een eeuwig koninkrijk opricht van gerechtigheid en vrede.

Gij kunt op Mij aan! Op Mij, Christus, de Heere!

O Eénge Hoop van alle zielen,
Wat nood ontsta, geluk verdwijn,
De opstandelingen en die knielen,
Zij schreeuwen allen: Heer, verschijn!
Doe voor het ongeloof een wonder!
Wees ons geloof een toevertaat!
Los van U, gaat de wereld onder!
Heer, houd haar vast, en zij bestaat!

N. B.

De arme rijke.

Arthur van Schendel: De Rijke Man. — Uitg. J. M. Meulenhoff, Amsterdam.

De laatste jaren verscheen er telkens een boek van Arthur van Schendel, waarin een godsdienstige kwestie of liever, afwijking, werd behandeld.

Door zich blind te staren op één bijbeltekst, geraakte de hoofdpersoon in letterlijken- en figuurlijken zin aan het dwalen, totdat de dood een droevig einde maakte aan zijn leven. Heel fatalistisch was wel zijn „Een Hollandsch Drama”, waarin de hoofdfiguur zichzelf van het leven beroofde, omdat hij niet kon ontkomen aan den doem die op hem rustte, en dien hij uitgedrukt vond in Rom. 7, dat de mensch het goede niet kan

de band tusschen den Heere en Israël hersteld. De Heere zal nu door dezen ring Zerubbabel aan Zijn verbond denken. Zerubbabel mag zijn volk bij den Heere vertegenwoordigen. In hem ziet de Heere Zijn volk aan.

En God zal dan ook Zijn beloften vervullen. Tevens mag toch Zerubbabel den Heere bij Israël vertegenwoordigen. Hij is voor ieder, die gelooft, het levend bewijs, dat de Heere de messiaansche beloften zal vervullen op Zijn tijd; dat de Koning uit het huis van David komen zal, ondanks alle zonden van vorstenhuis en volk.

Het gaat in Zerubbabel als zegelring om het Verbond des Heeren. En Juda, en Zerubbabel zijn nu voortaan zeker van 's Heeren voortdurende bescherming. Zerubbabel zelf is de Messias niet.

Hij kan de messiaansche zegeningen niet over zijn volk brengen; d.w.z. God en volk verzoenen, verbond herstellen en bevestigen.

Maar in al zijn werken is hij profetie van den Persoon en het werk van Christus. De Heiland heeft ook in dezen voorvader Zijn werk afgebeeld gezien. Het is alles profetie van het eerherstel van den Zoon des Vaders. Hij is als zegelring door den Vader weggeworpen. Maar in het land der ballingschap zijn groote dingen geschied. Zerubbabel, de in Babel gesprokene, is er een levend bewijs van en type van het feit, dat Jezus Christus uit de dooden opstaan zal, uit het graf het leven aan het licht brengt. Want Jezus is de ware Zerubbabel. Hij heeft de glorie van den tweeden tempel laten zien.

Hij heeft ook Zelf den tempel in drie dagen herbouwd. En toen heeft de Vader Hem opgenomen in heerlijkheid. Hemelvaart van den Heiland. Analambano, door den Vader als Zoon aangenomen. En zoo is dan nu Jezus als zegelring aan de rechterhand des Vaders.

En wanneer nu de Vader Zijn Zoon aanziet, dan denkt Hij aan Zijn volk, aan Christus' Kerk. In Jezus Christus ziet Hij allen aan, die in Hem gelooven. In Hem, Die met Zijn bloed het Verbond bevestigd heeft tot in eeuwigheid.

Ja, Jezus Christus is de middelaar des Verbonds. Want met dezen zegelring kan de Heere nu liefde en trouw aan ons verzegelen. Deze ring is goed voor het gebruik. Hij heeft zijn deugdelijkheid bewezen. Ambt en ambtsdrager behooren in Hem volmaakt bijeen. Want zoovele beloften Gods als er zijn, die zijn door Hem „amen”, God tot heerlijkheid.

Bellingwolde. D. K. WIELENGA.

doen, ond
vallig leve
andere pe
maar teve

Ten dee
van dezen
ook dit be
Een donk
lichtplekke
Een troost

Maar er
werk. De
erfelijk be
verweekel
het werk e
heid der
maar slau
linge zw
van Am
banden. U
keerende

Engelbe
lijden gev
hulp viel
neemt hij
bezig te h

In het h
uit een ca
had willen
zich slecht
Doch reed
afgebracht
te gaan on
van de ar
te helpen

één doorle
protestant
het bidden

Bij het
de conclus
aan den r
wet te he
geven aan
voelen, ge
lijden. Me
steeds hu
voor den

Spoedig
rialisme;
wordt ver
Blauw. D
aan de he
komt deze
kinderen,
deren volg
aarden m
hebzuchtig

meer zijn
haar vade
kunnen ve

Zijn zw
hij niets v
kunnen hi
kunnen op
ster helpt
moedeloos
ven van z
hem telke
den is. To
Zijn kind
ieder die
zijn geld
Het spect
velen frag
zoodoende
naar de a
verwaarlo
groeit het
de slechts
schappen
uitgroeien
men. Dit
uitsterven
vuldigen v

Zijn vri
zwoeren
welgesteld
gevers, die
verhoogen
geerde g
meedoen
redeneerin
te eigenen
dienen ten
te onttrek

Eindelij
ker te wo
neer, als
heid ontm
van moete
gaat zien.
eindelijk
van zijn s
den, ontn
het logisch
geloof in
delijk zelf
sterven hi
te malen
twist tusse